

Sajó László

AMIKOR NAGYANYJA SÍRJÁT KERESTE

(nyáron az újbárosi temetőben)

„tudtam, elmúlt nevét már nem találok”

(Aprily Lajos: TAVASZ A HÁZSONGÁRDI

TEMETŐBEN)

halottnak lesz papír és zöldje sem kell
amikor nagyanyja sírját kereste

szál vörös rózsát vitt itt kell lennie
mennyi halott és egynek sincs senkije

amikor nagyanyja sírját kereste
emlékezett az úton egy keresztre

itt fordult a menet igen de merre
nem volt út innen se honnan se merre

halottak közé taposott sok ösvény
hová igyekszel honnan minek jöttél

nem mindegy neked a nagymama hol van
egy talajvíz mosdat minden halottat

vipera felüti fejét a fű gyom
nem vezet a sírhoz egyértelmű nyom

meg kell lennie egy magas fa volt itt
visszatalált a ravatalozóig

elindult újra magányos gyászmenet
meglátta a sírt kiírva más nevet

találgatta vajon ki mi lehet lent
nevükön szólított sok ismeretlent

egy sírkövön sem olvasta NAGYMAMÁM
így érte az este majd az agyhalál

hétkor bezárták a temetőkaput
koszorúk szalagok között elaludt

„A LEGJOBB BARÁT” „A GYÁSZOLÓ CSALÁD”
nyugodjék hagyd békében a nagymamát

már nem emlékezett azelőtt ki volt
csak arra a Hullamosóban ivott

hányt elaludt felébredt fázott és félt
megvárja ha még nem múlt el az éjfélt

van isten nem is egy két temetőőr
cipelte kivitték a temetőből

FELTÁMADUNK! olvasta kint a kapun
elrágcsálta a rózsát míg jött a busz

Kovács Imre Attila

FOGADÓÓRA

Mostanában korábban esteledett, ráadásul igen költőietlenül. Egy iciri-piciri titok sem múlta felül a nappali világot; nem áradt ki az árnyak hátán a fonák és félelmes mesevilág. Minden ugyanolyan maradt, csak épp elkoszolódott a levegő. Az igazi este helyett valami égnagy zselé lötytyedt alá, amittől fáradt és buta lett a város.

Ilyesfélére gondolt Sípos, miközben kibámult a nagy irodaház egyik emeleti ablakán. Maradt még húsz perce a fogadóóra végéig, s a pokolba kívánta a hülye és élhetetlen panaszosokat. Demokrácia – vicsorgott saját tükörképére, s visszafordult az íróasztalához. A forgófotel jajdult egyet, s ő is éppen hogy elharapta a torkából kitörni készülő kiáltást.

Nem volt egyedül. Az ügyfeleknek odakészített széken sötét alak ült. Durva szövésű fekete kámzsát viselt, szögletes térdén öles kasza feküdt, amit hatalmas, csontos kezével tartott egyensúlyban. Nagyon vicces – kapott a titkárság hívógombja után Sípos, de sem a készülék, sem a humorérzéke nem működött e pillanatban. Percekbe telt, mire megértette, hogy maga a Halál, a Semmi titokzatos szolgája ül vele szemben, s a kámzsa alól áradó tiszta hideg nemsokára őt is átjárja.

Nyugalmat erőltetvén magára, alkudozni kezdett, információkat, adatokat ígért, ami megkönnyíthetné a Halál munkáját. Nagyon szívesen bedolgozna némi haladék reményében, vagy inkább vigye el a nagyszülőket, esetleg a feleségét... A Halál csak mosolygott a csuklya takarásában, ha egyáltalán volt neki szája. A rohadt életbe, morogta magában Sípos, s tudta, hogy most az egyszer valóban fején találta a szöveget. Zavarában elkezdett pakolászni az íróasztalán, addig legalább telik az idő, kitalál valamit, felébred, vagy legrosszabb esetben elpatkol. Az mégiscsak konkrét dolog, így, kötelességteljesítés közben még félig hivatalos is, már-már természettudományosan egzakt. Addig tologatta a kacetjait meg a dossziékat, hogy a padlóra sodorta azt a nagy,